

JULIA QUINN

A *New York Times* BESTSELLERSZERZŐJE

Mr. Cavendish, ha jól sejtem?

Wyndham Két hercege-
sorozat

2.

Valóságos *vétek*, hogy Amelia Willoughby még mindig hajadon.

Legalábbis az édesanyja állítása szerint. Amelia – pontosabban Lady Amelia – Crowland grófjának másodszült leánya, szóval a származásában senki sem találhat hibát. A külleme az elfogadhatónál kellemesebb, már amennyiben az ember ízlése az egészséges angol rózsák felé hajlik, ami Amelia szerencséjére a legtöbb esetben így volt.

A haja a középszőke tisztos árnyalata, a szeme zöldes-szürkés, a bőre halovány és makulátlan, már amennyiben nem feledkezik meg arról, hogy kerülnie kell a napfényt. (Lady Amelia és a szeplők nem álltak barátságban egymással.)

Emellett – ahogy édesanyja előszeretettel sorolta – megfelelően értelmes volt, tudott zongorázni, akvarellt festeni, és (itt az édesanyja lelkesedése a végletekig fokozódott) megvolt az összes foga.

Ami még ennél is fontosabb: a fent nevezett fogsor tökéletesen szabályos volt, amit nem lehetett elmondani Jacinda Lennoxról, akié 1818 *legnagyobb* fogása, mert ügyesen megcsípte Beresford márkiját. (Ez előtt, ahogy azt Jacinda Lennox mamája gyakran hangoztatta, a lány két vikomt és egy gróft is visszautasított!)

Ám ezek a tulajdonságok eltörpültek Amelia Willoughby életének legjelentősebb és legmesszemenőbb következmé-

nyekkel járó mozzanata mellett, nevezetesen, hogy emberemlékezet óta Wyndham hercegének jegyese.

Ha Amelia nem lett volna már a bölcsőtől fogva Thomas Cavendish jegyese (aki már akkoriban a hercegség várományosa volt, noha még járni is alig tudott), bizonyos, hogy szégyenszemre nem hajadonként töltötte volna be a huszonegyedik életévét.

Egy szezont otthon, Lincolnshire-ben töltött, mert senki sem gondolta, hogy szükséges lenne Londonnal bajlódnia, majd a következőt a fővárosban, mert a nővére szintén a bölcsőtől eljegyzett vőlegényét az a szerencsétlenség érte, hogy tizenkét esztendősen elkapta a váltólázat, így a család örökös nélkül maradt, és Elizabeth Willoughby ismét szabad lett.

Ami pedig a következő szezont illeti, addigra Elizabeth már majdnem ismét menyasszony volt – legalábbis mindenki biztos volt benne, hogy az eljegyzés bármelyik pillanatban bekövetkezhet, és Amelia még mindig a herceg jegyese, de azért mégis elmentek Londonba, mert addigra már túl kínos lett volna vidéken maradniuk.

Ameliának meglehetősen tetszett a nagyváros. Élvezte a társalgásokat, és igencsak örömét lelte a táncban, és ha valaki több mint öt percet beszélgetett az édesanyjával, az is kiderült, hogy ha Amelia keze még szabad lenne, legalább fél tucat kérője akadna.

Ami azt jelentette, hogy Jacinda Lennox még mindig Jacinda Lennox lenne, és nem Beresford márkinéja. És ami még ennél is lényegesebb, Lady Crowland és az összes lánya még mindig rangban felette állna annak az idegesítő libának.

De sajnos, ahogy Amelia édesapja gyakran hangoztatta, az élet nem mindig igazságos. Ami azt illeti, ritkán az.

Az ég szerelmére, vegyük például őt magát! Őt leánygyermek! Őt! És most a grófság, amely szép rendben apáról fiúra szállt, amióta csak királyi hercegek jártak a földön, most visszaszáll a koronára, mert még egy megveszekedett, rég elveszett unokafivér sincs, aki igényt tarthatna rá.

És – erre rendszeresen emlékeztette is a feleségét – hála annak, hogy jó előre megtette a szükséges intézkedéseket, öt lánya közül az egyik sorsa elrendeződött, ezért már csak a másik négy miatt kell aggódniuk, úgyszólván az édesanya legyen olyan szíves, és ne sópánkodjon Wyndham szerencsétlen hercege miatt, hogy olyan lassan halad az oltár felé.

Lord Crowland mindennél többre becsülte a békét és a nyugalmat, amit alaposan fontolóra kellett volna vennie, még mielőtt feleségül veszi Anthea Granthamet.

Azt persze senki sem gondolta, hogy a herceg visszavonná az Ameliának és családjának tett ígéretét. Épp ellenkezőleg: köztudott volt, hogy Wyndham hercege mindig állja a szavát, és ha ő azt mondta, hogy feleségül veszi Amelia Willoughbyt, akkor az isten a tanúja rá, ez így is lesz.

Épp csak arról volt szó, hogy ezt a *számára* legmegfelelőbb időben akarta megtenni. Ami pedig nem szükségszerűen akkor lesz, amikor Ameliának lenne a legalkalmasabb. Pontosabban az édesanyjának.

Szóval Amelia most megint itt van, Lincolnshire-ben.

És a neve még mindig Lady Amelia Willoughby.

– És engem ez cseppet sem zavar – jelentette ki, amikor Grace Eversleigh felhozta a kérdést a lincolnshire-i táncmulatságon. Amellett, hogy Grace Eversleigh Elizabethnek, Amelia nővérének a legjobb barátnője, Wyndham hercegi özvegyének a társalkodónője is volt, így jóval közelebbi kapcsolatban állt Amelia jövődöbéli férjével, mint amennyire Amelia valaha is.

– Ó, nem – nyugtatta meg Grace gyorsan. – Nem arra akartam célozni, hogy zavar.

– Csak annyit mondott – vette át a szót Elizabeth furcsa pillantást vetve Ameliára –, hogy a kegyelmes úr azt tervezi, hogy legalább fél évig Belgrave-ben marad. És erre *te* azt mondtad...

– Tudom, hogy mit mondtam – vágott közbe Amelia kipirulva. Ami nem teljesen fedte a valóságot. Nem tudta volna szóról szóra megismételni a szavait, de az a sanda gyanúja támadt, hogy ha megpróbálná, az valahogy így hangzana:

Nos, ez csakugyan csodálatos, de jobb, ha nem képzelek bele túl sokat. Különbösen is, Elizabeth esküvője a jövő hónapban lesz, szóval egészen bizonyos, hogy nem álmodhatok arról, hogy a közeljövőben bármit is véglegesíthetünk, és bárki bármit mond, nem sietek annyira feleségül menni hozzá. Valami, valami, valami. Alig ismerem ezt a férfit. Valami, még valami, még mindig Amelia Willoughby. És engem ez cseppet sem zavar.

Ez pedig nem az a fajta monológ, amit az ember szívesen újraél a fejében.

Kínos, néma csend állt be, majd Grace megköszöri a torkát, és azt mondta: – A herceg azt mondta, ma este eljön ide.

– Csakugyan? – kérdezte Amelia tekintetét Grace felé kapva.

Grace bólintott.

– Találkoztam vele a vacsoránál. Pontosabban láttam, amikor keresztülvágott a szobán, miközben vacsoráztunk. Nem óhajtott velünk étkezni. Azt hiszem, megint összevitatkoztak a nagymamájával – tette hozzá csak úgy mellékelesen. – Gyakran vitatkoznak.

Amelia érezte, hogy a szája szeglete megfeszül. Nem haragosan. Még csak nem is ingerülten. Igazából csak lemondóan.

– Feltételezem, az özvegy megint miattam piszkálta – mondta.

Grace mintha erre nem akart volna válaszolni, de végül mégis kibökte: – Nos, igen.

Persze erre lehetett számítani. Mindenki tudta, hogy még Amelia édesanyja sem sürgette annyira ezt az esküvőt, mint Wyndham hercegi özvegye. Azt is mindenki tudta, hogy a herceg a legjobb esetben is idegesítőnek találta a nagyanyját, és Ameliát egy cseppet sem lepte meg, hogy a férfi inkább eljön a táncmulatságba, csak az özvegy végre békét hagyjon neki.

Mivel azt is mindenki tudta, hogy a herceg nem tesz felelőtlen ígéreteket, Amelia egészen biztos volt abban, hogy a férfi valóban meg is fog jelenni a körökben. Ami azt jelentette, hogy az este hátralevő része a következő menetrendet fogja követni:

A herceg megérkezik, mindenki odakapja a fejét, aztán mindenki Amelia felé kapja a fejét, aztán a herceg odalép hozzá, ezt pár percnyi feszélyezett társalgás követi, majd a herceg felkéri egy táncra, ő elfogadja a felkérést, és amikor ezen túlestek, akkor a herceg kezét csókol neki, és távozik.

Feltehetően azért, hogy egy másik hölgy figyelmét keresse. Egy másfajta hölgyét. Olyanét, akit nem vesz feleségül.

Erre Amelia nem szívesen gondolt, nem mintha ez megakadályozta volna abban, hogy ezen rágódjon. De valóban: lehet-e hűséget várni egy férfitől az esküvő *előtt*? Erről a nővérével már számtalanszor beszélgettek, és a válasz nyomasztó módon mindig ugyanaz volt: nem. Nem, hiszen

a kérdéses úriember még gyermek volt, amikor a nevében elrendezték a jegyességet. Nem tisztességes elvárni tőle, hogy minden szórakozásról lemondjon, amiben a barátai részt vesznek, csak azért, mert az apja évtizedekkel korábban aláírt egy szerződést. Persze amint kitűzik az esküvő időpontját, egészen más lesz a helyzet.

Pontosabban más lenne, amennyiben a Willoughby családnak sikerül rávennie Wyndhamet arra, hogy kitűzze azt az időpontot.

– Úgy látom, nem tölt el különösebb izgalommal, hogy viszontlátod – jegyezte meg Elizabeth.

Amelia felsóhajtott.

– Nem is. Az igazat megvallva sokkal jobban érzem magam, amikor nincs a közelemben.

– Ó, annyira azért nem rettenetes jellem – nyugtatta Grace. – Ami azt illeti, kifejezetten szívélyes, amint az ember megismeri.

– Szívelyese? – ismételte Amelia kételkedve. Ugyan látta a férfit mosolyogni, de egy beszélgetés alatt sosem többször kettőnél. – Wyndham?

– Nos – bizonytalanodott el Grace –, talán túloztam. De a hercegből remek férj lesz, Amelia, erre megesküszöm. Egész szórakoztató tud lenni, amikor ő is úgy akarja.

Amelia és Elizabeth olyan hitetlenkedve bámultak rá, hogy Grace elnevette magát, és hozzátette: – Nem hazudok! Esküszöm! Elképesztő humorérzéke van.

Amelia tudta, hogy Grace csak jót akar, de valahogy mégsem sikerült megnyugtania. Nem arról volt szó, hogy féltékeny lenne. Egészen biztos volt abban, hogy nem szerelmes Wyndhambe. Hogyan is lehetne? Alig volt alkalma két szónál többet váltani a férfival. Ennek ellenére igen

nyugtalanítónak találta, hogy Grace Eversleigh mostanra ennyire jól megismerte.

És ezt nem mondhatta el Elizabethnek, pedig neki mindent bizalmasan elmesélt. Elizabethet és Grace-t azóta fűzi szoros barátság egymáshoz, hogy hatéves korukban találkoztak. Elizabeth rászólna, hogy ne legyen szentimentális. Vagy azzal a szokásos, rettenetes pillantásával jutalmazná, amit ugyan együtt érzőnek szán, de inkább szánakozónak hat.

Amelia mintha mostanában igen sok efféle pillantást kapott volna. Általában akkor, amikor szóba került a házasság. Ha szeretett volna fogadásokat kötni (és egyre inkább úgy érezte, talán mégis sort kerít rá, ha alkalom adódna kipróbálni), meg mert volna esküdni rá, hogy a környékbeli kisasszonyok legalább fele vetett már rá együttérző-sajnálkozó pillantást. És rajtuk kívül az összes édesanya.

– Ez lesz erre az őszre a küldetésünk – jelentette be Grace váratlanul, és szeme elszántan csillant meg. – Amelia és Wyndham végre össze fognak ismerkedni.

– Grace, kérlek, ne – mondta Amelia elpirulva. Szent isten, milyen megalázó. *Tervnek* lenni...

– Előbb vagy utóbb úgyis meg kell ismerned – jegyezte meg Elizabeth.

– Nem igazán – válaszolt Amelia keserűen. – Mennyi szoba is lehet Belgrave-ben? Kétszáz?

– Hetvenhárom – dünnyögte Grace.

– Hetekig is elbolyonghatok a kastélyban anélkül, hogy találkoznánk – mondta Amelia. – Sőt évekig.

– Most tényleg butaságokat beszélsz – szidta meg a nővére. – Miért nem tartasz velem holnap Belgrave-be? Kitaláltam, hogy az lesz az ürügy, hogy a mama vissza akar

küldeni néhány könyvet az özvegynek, így meglátogathatom Grace-t.

Grace kissé megrökönyödve fordult Elizabeth felé.

– Az édesanyád könyvet kért kölcsön az özvegytől?

– Ami azt illeti, igen – válaszolt Elizabeth, majd kis habozás után hozzátette: – Az én kérésemre.

Amelia felvonta a szemöldökét.

– A mama nem valami lelkes olvasó.

– Zongorát mégsem kérhettem kölcsön – vágott vissza Elizabeth.

Ameliának az volt a véleménye, hogy édesanyjuk zeneésznek sem túl jó, de nem sok értelmét látta annak, hogy ezt szóvá is tegye, különben is, a társalgásnak hirtelen vége szakadt.

Wyndham hercege ugyanis megérkezett.

Amelia háttal állt az ajtónak, mégis azonnal tudta, hogy Thomas Cavendish belépett a bálterembe, mert az ördögbe is, korábban vele is ugyanez történt: az emberek elhallgattak.

És most – elszámolt ötig: már rég megtanulta, hogy a hercegeknek a szokásos három másodpercnyi csöndnél több jár – elkezdtek sutyorogni.

Aztán Elizabeth oldalba bökte, mintha legalábbis figyelemztetésre lett volna szüksége.

És most – ó, az egészet olyan tisztán látta lelki szemével – a tömeg kettéválik, mint a Vörös-tenger, és a herceg elvonul, széles vállal, határozott és büszke léptekkel, és már itt is van, majdnem, majdnem, talán most...

– Lady Amelia.

Amelia felvette az ilyenkor illendő arckifejezést. Aztán megfordult.

– Kegyelmes uram – mondta az elvárásoknak megfelelő üres mosollyal.

A herceg megfogta a kezét, és megcsókolta.

– Ön ma este is csodálatos – mindig ezt mondta.

Amelia köszönetet mormolt, majd türelmesen várt, míg a férfi bókkolt a nővérenek is, majd Grace-hez fordult: – Mint látom, a nagyanyám erre az estére kiengedte a szorításából.

– Igen – mondta Grace boldogan felsóhajtva. – Hát nem mesés?

A férfi elmosolyodott, és Amelia észrevette, ez nem az a nyilvánosságnak szánt mosoly, mint amit ő kapott tőle. Rádöbbsent, hogy ez baráti mosoly.

– Ön igazi szent, Miss Eversleigh – tette hozzá.

Amelia a hercegre nézett, majd Grace-re, és eltöprengett: vajon mit gondolhat a férfi? Nem mintha Grace-nek bármi beleszólása lehetne a dologba. Ha tényleg szentnek tartja Grace-t, akkor el kellene látnia kelengyével, találni neki egy jóra való férjet, hogy ne kelljen az élete hátralevő részét azzal töltenie, hogy vigyázzállásban lesi az özvegy minden kívánságát.

De természetesen ezt nem mondta ki. Mert ilyesmit senki sem mond egy hercegnek.

– Grace épp azt meséli, hogy ön több hónapig tervez vidéken időzni – szólalt meg Elizabeth.

Amelia legszívesebben belerúgott volna nővérebe. Ez így olyan, mintha arra célozna, hogy ha a férfi időt tud szakítani arra, hogy vidéken maradjon, akkor arra is kellene, hogy végre feleségül vegye Ameliát.

És csakugyan, a herceg tekintetében enyhe irónia tükröződött, amikor azt dünnyögte: – Valóban.

– Legalább novemberig nagyon elfoglalt leszek – bukott ki Ameliából, mert hirtelen ellenállhatatlan kényszert érzett arra, hogy éreztesse a férfival, nem azzal tölti az idejét, hogy az ablaknál üldögélve hímezget, míg várja vőlegénye érkezését.

– Valóban? – dörmögte Wyndham.

Amelia kihúzta magát.

– Valóban.

A férfi szeme, az a híresen kék szempár, kissé összeszűkült. Vidáman, nem mérgesen, ami talán sokkal rosszabb. Tehát kineveti. Amelia nem is tudta, miért kellett neki ennyi idő, hogy erre rájöjjön. Ennyi éven át azt hitte, a férfi csupán ügyet sem vet rá.

Ó, szentséges isten.

– Lady Amelia – mondta Wyndham finoman biccentve, mintha ennél többet nem érdemelne a helyzet –, megtisztelne egy tánccal?

Elizabeth és Grace egy emberként fordultak Amelia felé, mindketten várakozva, higgadtan mosolyogva. Ezt a jeleneget már eljátszották. Így hárman. És mindhárman tudták, hogyan kellene lezajlania.

Különösen Amelia.

– Nem – mondta, mielőtt meggondolhatta magát. A férfi nagyot pislogott.

– Nem?

– Köszönöm szépen, de nem – kedvesen elmosolyodott, mert tényleg szeretett udvarias lenni.

A férfi döbrentnek tűnt.

– Nem kíván táncolni?

– Ma este nem. Azt hiszem, most nem – Amelia lopva nővére és Grace-re pillantott. Rémültnek látszottak.

Amelia *csodásan* érezte magát.

Úgy érezte, végre önmaga lehet, és ilyesmit a férfi jelenlétében sosem engedhetett meg magának. Sem miközben várta a férfi megjelenését. Sem miután távozott.

Mindig minden a *férfiről* szólt. Wyndham így, Wyndham úgy, és ó, Amelia milyen *szerencsés*, hogy a környék legdaliásabb hercegét fogta ki magának, és még a kisujját sem kellett érte mozdítania.

Mindössze egyetlenegyszer hagyta, hogy meglehetősen csípős humora fölülkerekedjen, amikor megjegyezte: „Nos, természetesen a csörgőcskémét meg kellett mozdítanom”, de a jutalma két értetlenkedő pillantás és egy elsuttogott „hálátlan béka” volt.

Ez utóbbit Jacinda Lennox édesanyja mondta, három héttel az előtt, hogy a lányánál megjelent a kérők hada.

Ezért Amelia általában csukva tartotta a száját, és azt tette, amit elvártak tőle. De most...

Nos, ez itt nem London, az édesanyja sem figyelt, és már *annyira* elege volt abból, hogy a férfi az orránál fogva vezeti. Komolyan, mostanra már talált volna helyette valaki mást. Szórakozhatott volna. Már túl lehetne az első csókon is.

Ó, *ezt* talán mégsem. Amelia nem volt ostoba, nagy becsben tartotta a hírnevét. De azért elképzelhette volna, amire korábban bizony sosem vesztegette az idejét.

És akkor, mivel fogalma sem volt, mikor érzi magát legközelebb ilyen vakmerőnek, mosolyogva felnézett jövődöbelijére, és így szólt: – De ön mindenképp táncoljon, ha szeretne. Biztos vagyok benne, hogy a hölgyek közül több is boldogan lenne a partnere.

– De én önnel szeretnék táncolni – préselte ki magából a herceg.

– Talán majd máskor – mondta Amelia, és a legragyogóbb mosolyával nézett rá. – De azért köszönöm! – azzal elsétált.

Elsétált.

De legszívesebben szökelt volna. Ami azt illeti, szökelt is. De csak az után, hogy befordult a sarkon.

Thomas Cavendish szeretett értelmes emberként gondolni magára, különösen azóta, hogy Wyndham hetedik hercegeként a magasztos helyzetéből adódóan bármennyi értelmetlen követelése lehetett volna. Lehetne dühöngő őrült, tetőtől talpig rózsaszínbe öltözhetne, sőt kijelenthetné, hogy a föld háromszögletű, és az emberek még akkor is hajbókolnának, dörgölőznének és csüggnének minden szaván.

Az apja, Wyndham hatodik hercege nem lett dühöngő őrült, nem is öltözött rózsaszínbe, és nem állította, hogy a föld háromszögletű, a viselkedése mégis minden ésszerűséget nélkülözött. Thomas pontosan azért volt annyira büszke arra, hogy a vérmérséklete milyen kiszámítható, ő maga mennyire szavahihető, és – habár csak kevés emberrel osztotta meg személyiségének ezen oldalát – milyen könnyen találja meg a humort az abszurdban.

És ez most határozottan abszurd volt.

Ám amint elterjedt a teremben Lady Amelia távozásának híre, és a fejek egymás után fordultak Thomas felé, kezdett rádöbbenni, hogy a humor és a düh közötti határvonal nem sokkal szélesebb, mint egy kés pengéje.

Viszont kétszer olyan éles.

Lady Elizabeth jó adag rettenettel a szemében mérte végig, mintha legalábbis Thomas bármikor emberevő óriássá

változhatna, és ízekre téphetne valakit. És Grace – a kis pocok – mintha legszívesebben nevetésben törne ki.

– Ne! – figyelmeztette.

A lány szót fogadott, de látszott, hogy nehezeére esik, ezért Thomas Lady Elizabeth felé fordult, és megkérdezte:

– Visszahozzam? – a kisasszony némán nézett rá. – Már mint a húgát... – pontosított.

Még mindig semmi. Szent isten, egyáltalán részesülnek manapság a nők bármiféle oktatásban?

– Lady Ameliát – mondta a nyomaték kedvéért. – Kedves jegyesemet. Aki épp az imént kosarazott ki.

– Én nem nevezném kikosarazásnak – bukott ki végül Elizabethből.

Thomas a kellemesnél egy pillanattal hosszabb ideig nézett vele farkasszemet (mármint Elizabeth számára, mert a herceg maga teljesen nyugodt volt), majd Grace felé fordult, aki – mint már azt rég felismerte – az egyetlen ember ezen a világon, akitől teljes őszinteségre számíthatott.

– Visszahozzam?

– Ó, igen – válaszolta Grace, és a szeme ravasz módon csillogott. – Mindenképp.

Thomas kissé felvonta a szemöldökét, míg átgondolta, hova mehetett ez a megveszekedett nőszemély. Az összejövételt semmiképp sem hagyhatta ott, a bejárat egyenesen Stamford főutcájára nyílt – ez semmiképpen sem az a hely, ahol egy hölgy kísérel nélkül megjelenhetne. Az épület mögött egy kis kert terült el. Thomasnak még nem volt alkalma személyesen megtekinteni, de azt hallotta, hogy az árnyat adó lombok már számos házassági ajánlatnak voltak tanúi.

Az *ajánlat* jelen esetben túl finom megfogalmazás. A legtöbb lánykérést ugyanis sokkal több ruhadarabban

ejtik meg, mint amelyeket a lincolnshire-i táncmulatságon, kint a hátsó kertben.

Thomas azonban nem aggódott különösebben amiatt, hogy kettesben találják Lady Amelia Willoughbyval. Már így is hozzá van kötve a kisasszonyhoz, nem igaz? És már nem sokáig halogathatja az esküvőt. Azt ígérte a szülőknek, hogy megvárják, míg Lady Amelia betölti a huszonegyet, és ez hamarosan bekövetkezik.

Vagy már be is következett.

– A lehetőségeim a következők – dünnyögte. – Kimehetek a kedves menyasszonyomért, berángathatom, hogy táncoljon velem, és bemutatathatom az egybegyűlteknél, hogy pórázon tartom.

Grace-en látszott, hogy mulattatja a helyzet. Elizabeth pedig kissé elzöldült.

– De akkor úgy tűnne, mintha fontos lenne – folytatta.

– Nem az? – kérdezte Grace.

Thomas ezen elgondolkodott. A büszkesége csorbát szenvedett, ez igaz, de inkább szórakoztatta a helyzet.

– Annyira nem – válaszolta, és, mivel Elizabeth mégiscsak a lány nővére, sietve hozzátette: – Elnézést kérek.

A kisasszony alig észrevehetően biccentett.

– Egyébiránt – folytatta – maradhatok egyszerűen itt, mint aki nem hajlandó jelenetet rendezni.

– Ó, szerintem a jelenet már megvolt – suttogta Grace jelentőségteljes pillantással, amit Thomas hasonlóval viszonozott.

– Az a szerencséje, Grace, hogy a nagymamám csak önmagának köszönhetően elviselhető.

Grace Elizabeth felé fordult.

– Szemmel láthatóan elbocsáthatatlan vagyok.

– Bármennyire is erős kísértést érzek – tette hozzá Thomas.

Persze mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Thomas akár Grace lába elé is vetné magát, ha szükséges, ha rá tudja venni, hogy a nagyanyja szolgálatában maradjon. Szerencséjére Grace nem mutatott hajlandóságot a távozásra.

De Thomas megtette volna. És ezzel együtt megháromszorozná a fizetését. Minden egyes perc, amit Grace az özvegygel töltött, azt jelentette, hogy neki nem kell, és az igazat megvallva az ilyesmit nem lehet pénzben kifejezni.

De most nem erről volt szó. A nagyanyja tőle biztonságos távolságban, a szomszédos teremben tartózkodott agg barátnői társaságában, és Thomas feltett szándéka volt, hogy úgy érkezik a mulatságba, és úgy is távozik, hogy egy szót sem vált vele.

A menyasszonya azonban teljesen más eset volt.

– Úgy vélem, hagynom kell, hogy kiélvezze a győzelmét – mondta, mert abban a pillanatban meghozta a döntést, hogy kiejtette e szavakat. Nem érezte szükségét, hogy demonstrálja a hatalmát (komolyan, ez még kérdés?), és különösebben nem is tetszett neki a gondolat, hogy Lincolnshire derék polgárai még a végén azt hinnék, belehabarodott a menyasszonyába.

Thomas különben sem szokott fülig szerelmes lenni.

– El kell ismernem, ez igen nagylelkű öntől – jegyezte meg Grace végtelenül idegesítő mosollyal. Thomas vállalt vont. Alig észrevehetően.

– Én már csak ilyen nagylelkű fickó vagyok.

Elizabeth szeme elkerekedett, Thomas még a lélegzetvételét is hallani vélte.

– Akkor távozik? – kérdezte Grace.

– Csak nem meg akar tőlem szabadulni?

– Egyáltalán nem. Tudja jól, hogy mindig örömet lelem a társaságában.

Thomas szívesen viszonzta volna a csípős megjegyzést, de mielőtt megtehetette volna, észrevett egy fejet – pontosabban egy fej egy részét – a termet és az oldalsó folyosót elválasztó függöny mögül kikandikálni.

Lady Amelia. Ezek szerint mégsem ment olyan messzire.

– Táncolni jöttem – jelentette ki Thomas.

– Utál táncolni – mondta Grace.

– Ez nem igaz. Azt utálom, ha elvárják, hogy táncoljak. Az két különböző dolog.

– Megkereshetem a húgomat... – vetette közbe Elizabeth gyorsan.

– Ne butáskodjon. Nyilvánvalóan ő is épp annyira utálja, ha táncra kötelezik. Grace lesz a partnerem.

– Hogy én? – kérdezte Grace döbbenten.

Thomas a terem elején ülő kis zenekar felé intett, mire a zenészek azonnal felemelték a hangszereiket.

– Ön – mondta Thomas. – Csak nem képzelte, hogy bárki mással táncolnék itt?

– Ott van Elizabeth – mondta Grace, ahogy a férfi a tánctér közepére vezette.

– Bizonyára csak ugrat – dörmögte Thomas. Lady Elizabeth Willoughby azóta sem nyerte vissza eredeti színét, hogy minden vér kiszaladt az arcából, amikor a húga hátat fordított nekik, és elhagyta a termet. A tánc bizonyosan ájulásig kimerítené.

Különben is, Elizabeth nem felel meg a céljainak.

Odapillantott Ameliára. Legnagyobb meglepetésére a lány nem húzódott vissza azonnal a függöny mögé.

Thomas elmosolyodott. Épp csak egy kicsit.

És akkor – micsoda elégtétel – látta, hogy a lány levegő után kap.

Lady Amelia ez után visszabújt a függöny mögé, de Thomas nem aggodalmaskodott. A lány figyelni fogja a táncot. Minden egyes lépésüket.